

τήν κλίση νὰ παραπίνουνε ἢ καὶ νὰ παρατρῶνε. Μὰ τέλος δὲν ἔχει ὁ ἔλαστικὸς αὐτὸς ὄρος. Ἀληθινὸ ἀριστούργημα. Ἀγγίζει ὄχι μόνον αἱ λεγόμενες **καίσιες**, μὰ καὶ ἄλλα τὰ πέραντα ροσεία τῆς Ἀκρισίας καὶ τῆς Ἀνοσισίας. Ὡστε ἂν εἶχαμε ὄρεξιν νὰ ξετυλίξουμε λίγο ἀκόμη τὴ σημανσία του, θὰ βρίσκαμε ἴσως πῶς μήτε ἴδιος του ὁ κ. Βῆτα Σίγμας δὲ θὰ μπορούσε νὰ πῆ «Ὁχι». Αὐτὸ ἔμως πάλι θὰ μᾶς ἔφερνε σ' ἄλλο ὄχι πολὺ κολακευτικὸ συμπέρασμα γὰρ τὰ ἴδια τὰ «Παναθήναια», ποῦ θὰ φαινότανε σὺν ἀσέβεια πρὸς τέτοιον γυγκλιστερὸ χαρτί, ὥστε ἄς σταματήσῃ ὡς ἐδῶ τὸ ξετύλιγμα.

* * *

Εἶναι ἀστείον, εἶναι ἔμως καὶ ὀλιθερό. Τόσο ὀλιθερό, ποῦ σὲ κυριεῖται ἀπελπισία. Νὰ πιάνουμε καὶ νὰ ξηγοῦμε τὴν Τιμή, τὴν Ἀρετή, (ἀφίνουμε τώρα ἔξω τὴν καινὴ φρόνησιν) τόσο λαφύρια καὶ τόσο ἀκριτά, ποῦ νὰ τὴ συχίζουμε μὲ τοὺς ἀντίπαδούς της. Τάχα δὲν τὸ λέει ὁ κ. Βῆτα Σίγμας; Ἀπὸ τὴν πολλὴν τὴν **καλοσύνην**, λέει, δὲν μπορούσε ὁ Βυζαντινὸς νὰ πῆ «Ὁχι». Μᾶς παρασταίνεται λοιπὸν ἡ Καλοσύνη σὺν εἶδος ξεκουτιασμένη Κεράτσα, δίχως θέλησιν, δίχως δύναμιν. Εἶναι ἡ Καλοσύνη τῆς τύχης. Δὲν εἶναι γέννημα νοῦ καὶ ἀγώνια. Εἶναι ἐνὸς τυφλοῦ καὶ ἀκράτητου ρεματιοῦ καλοσύνη. Μπορεῖ νὰ ποτίζῃ τὴ γῆν, μὰ μπορεῖ καὶ νὰ συνεπαίρῃ τὴν τύχην στὸ δρόμον του καὶ νὰ τὸ κατεδάξῃ στὰ πέλαγα.

Κι αὐτὰ ἄλλα, ἐπειδὴ τί πάει νὰ πῆ σοβαρῆ ἀντίληψιν τῆς ζωῆς δὲν τὸ χώρησε ἀκόμα ὁ νοῦς μας. Οἱ Βῆτα-Σίγμαδες τῆς ἐποχῆς μας δὲν πολυσκοντίζονται ἀκόμα γὰρ τέτοια πράγματα. Τοὺς σώνει τοὺς φίλους ποῦ ἤξερε ἓνας καλλήγας τους νὰ μιλάῃ σὺν ἀγγελὸς γὰρ τάχα:ολογικά. Ἄν εἴτανε ἀλήθεια **ἄντρας** ἢ ὄχι, μήτε τὸ ρωτοῦνε.

Εἶναι λυπηρὰ δὲν αὐτὰ, πολὺ λυπηρὰ, ἐπειδὴ ἐνόςω δὲ στεκουμάστε νὰ ρωτοῦμε ποῖός εἶναι ἀληθινὸς ἄντρας καὶ ποῖός δὲν εἶναι, μήτε σαράντα Βενιζέλοι δὲ θὰ μᾶς βγάλουν ἀπὸ τὴ λάσπη.

Α. Ε.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Τοῦ ΜΑΝΟΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

Δὲν εἶν' τοῦ ἀγέρου φύσημα ποῦ νὰ μὴ τὴν ταράξῃ τὴν καλαμὴν τὴν ὀρειανὴν ποῦ τὴν καρδιά μου μοιάζει. Κι ἂν κίποτε τὴ μόλεψε τοῦ Σάτρουον τὸ χέρι φλογέρα γλυκολάλητη γροικίθη μὲς' στάγεραι σκουρπίζοντας γλυκώπατους ἀχούς ἀπὸ τὰ πλάγια καὶ μὲς' στὴν πλίσση φάνηκε σὺν ἓνα πό τὰ μάγια. Δὲν εἶναι τραγουδιοῦ σκωπὸς ποῦ νὰ μὴ τὴν ταράξῃ καὶ τὴ δική μου τὴν καρδιά ποῦ μιά φλογέρα μοιάζει.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΑΙΕΤΕ

Στὴν Πάτρα παίχτηκε δὴ καὶ λίγες μέρες μὲ μοναδικὴ ἐπιτυχία ἀπὸ τὸ θίασο τῆς Κυβέλης τὸ δραματάκι τοῦ κ. Ταγκόπουλου «Στὴν ὀξώπορτα» αἱ ἄρσες πολὺ. Ἀπὸ τὸν ἴδιο θίασο εἶχε παίχτει τελευταία καὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια.

— Βγήκε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς («Ἰανουάριος 1911») ἀπὸ τὸ «Δελτίο τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου» μὲ διάφορα ἀρθρα καὶ πληροφορίες σχετικὰ πάντα μὲ τὸ σκοπὸ του. Τὰ περιεχόμενά του εἶναι: Προκαταρκτικὴ ἐργασία τοῦ Ὁμίλου—Σὲ εἰδικούς καὶ μὴ—Τὸ πρότερον Δημ. Σχολεῖον καὶ οἱ ἐπιχειρήματά του (Α. Δελημούζου)—Πῶς πρέπει νὰ ἐνονηθῇ καὶ ποῖαν μέθοδον νὰκολουθήσῃ ἢ μεταρρυθμιστικὴν μᾶς κίνησις (Α. Μπούτουρα)—Κατάλογος βιβλίων σχετικῶν μὲ τὸ Ἐκπαιδ. καὶ γλωσσικὸ ζήτημα — Ἀναγκαιὴ δόλοση Ἐκπ. Ὁμίλου.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Φοιτ. Συντροφιάς» μεταφροθίκαυε στὴν ὁδὸ Σταδίου ἀριθ. 16. δεύτερο πάτωμα, καὶ θῆναι ἀνοιχτὸ καθεμέρου τὸ πρωτὶ 11—12 καὶ τὸ δεῖλι β—4.

— Τὴν Τρίτη (25 τοῦ Γενναρίου, σὺν ὁ τὸ βράδι) ἔχομε στὸ Ὄδειο τὸ δεύτερον κοντσέρτο τοῦ Καλομοίρη μας, ποῦ θὰ τὸ συντρέξουν οἱ κυρίως Χαρίζεια Καλομοίρη, Νίνα Φωκᾶ καὶ ὁ κ. Κ. Βακαρέλης, μᾶζι μὲ κόρο ἀπὸ μαθητρίους τῆς κ. Φωκᾶ.

— Νὰ καὶ τὸ πρόγραμμα: 1.) Σονάτα πιάνου (ὑπὸ τοῦ Καλομοίρη) α) γοργὰ καὶ μὲ δύναμιν. β) Τραγουδιστά, γ) γ) σὰ μενουέτο καὶ δ) γοργὰ καὶ μὲ χάσιν. 2. Θὺ τραγουδιστοῦν ἀπὸ τὸν κ. Βακαρέλη α) Ἡ Βαγιαδέρα. β) οἱ δύο διαλαλητάδες καὶ γ) Ἐγὼ ἔμαι μὲ Πασιὰ γενιά. 3. (ἀπὸ τὸ κόρο) α) Γυὰ τὴ γλυκεία Πατρίδα καὶ β) Ὁ νέος στρατιώτης (μὲ στίχους τοῦ Θανάση Κατωκατάνη). Μέρος δευτέρου 4) Προελόντιο καὶ διπλὴ φούρα (γυὰ δύο πιάνο), 5. (ἀπὸ τὴν κ. Φωκᾶ) α) Ἡ Κατάρτα, β) Νὰ λάμπει ὁ ἥλιος πάλι, γ) Μισρωιόσσα. 6. (γυὰ πιάνο ἀπὸ τὸ συνθέτη) α) Νυχτατικὸν. β) 2η Μπαλάντα καὶ γ) Φανταστικὸς χορὸς.

— Καὶ γυὰ νὰ γελιάστε λίγο, κρινοντας ἢ «Μοντιέν τοῦ Σέλαος» (ὁ κ. Σπύρος Γιαννόπουλος, δηλ.) τὸ κοντσέρτο ποῦδωσε ὁ Καλομοίρης στὴν Πάτρα, βρίζει πῶς ὁ ἔριος ὁ Καλομοίρης δὲν ἔχει οὔτε νότα δική του, μὰ ἔχει καταληστέσει τὸ Σοπέν, τὸ Σοῦμπερτ, τὸ Χάϊδν καὶ ἄλλους τοὺς ἄλλους ξένους μουσικοὺς ποῦδτε νὰ διαβῶσι σὲ κανέναν ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικὸ τὰ ὀνόματά τους ὁ κ. Μοντεναπύρος Γιαννόπουλος.

— Ἐναι νέος σοφός, ὁ κ. Μπούτουρας, τύτωσε στὴν Ἀφρική γερμανικὰ μιά γλωσσολογικὴ μελέτη του, Ein Kapitel der historischen Grammatik der griechischen Sprache. ποῦ νοτὰ σὲ ἄλλα γράφει πῶς ἴσο. ἀγωνίζουνα. γυὰ τὴ δημοτικὴ γλώσσα τὸ κίνουον γυὰ ρεκλάμα, πῶς εἶναι ἀνεθνηκοί, γυὰτὶ σεβουλεύουον τὴν Ἑλλάδα ν' ἀρίσει τὰ ἐθνηκὰ της ὄνειρα. πῶς μὲ τὸ ἀντιεπιστημονικὸν τους δηλητηρίου γυαρέμισον τὴν παράδοσιν, πῶς αὐτὰ ποῦ ζητοῦνε δὲν εἶναι δυνατὰ, καὶ πῶς τὸ γλωσσικὸν μας ζήτημα δὲν ἔχει καμιά σπουδαιότητα.

— Ἀπ' αὐτὰ φαίνεται πῶς ὁ κ. Μπούτουρας εἶναι πολὺ σοβαρός καὶ ἀξιόλογος, ἀληθινὰ νέος, πολὺ μελετημένος, καὶ ἄξιος διάδοχος τοῦ μακαρίτη Μιστριώτη.